

APOŠTOLKA

Ročník 7 / číslo 22 / březen 2025

VELIKONOČNÍ ČÍSLO

KÁZÁNÍ DANIELA MATĚJKY

Základ kázání: 1 Kr 21, 1-13

U příležitosti výročí tří let od invaze Ruských vojsk na Ukrajinu budu dnes političtější než obvykle. Zároveň je to 11 let od anexe Krymu. To léto po převzetí Krymu Ruskem jsme měli tábor na Valkounově, a tam jsme s táborníky jako by putovali do Ruska mapovat pohoří Saján. (To téma jsme zvolili dřív než Putin vjel na Krym.) Hlavní vedoucí pak na ten tábor pozval svého kamaráda Ukrajince, který se u ohně skoro rozbřečel, a mě tehdy došlo, jak

moc oni prožívali ten zásah do jejich území a že to pro ně byl začátek války.

Ale zpět úplně jinam.

Když padl socialismus v našich zemích, bylo mi sedm let. Vnímal jsem svýma dětskýma očima to uvolnění a nadějnost. Vnímal jsem, že se rozpadá ten kolos v mých dětských očích označovaný jako CCCP. Vznikaly jako by nezávislé státy větší či menší. Pubertu jsem prožíval v tomhle krásném vanutí svobody. Že to je všechno složitější jsem samozřejmě vnímat nedokázal. Svět podle mých očekávání už měl být jen krásnější a krásnější. (Touhle naivitou je prý do značné míry určená celá moje generace.)

Biblický příběh o Nábotově vinici pro mě byl něčím nepředstavitelným, že by se něco takového mohlo ještě někdy odehrát. Přece nemůže takhle někdo někomu sebrat jeho půdu! Taková zjevná nespravedlnost! To už se přece nemůže stát!

Ejhle, možná by dnes bývalo stačilo ten biblický text prostě přečíst... Ale když už jsme to přečetli, pár dalších věcí nad tím řeknu. Král Achab, zdá se totiž, není v tomhle případě úplně jednoznačně zlá a černočerná postava. Je to zajímavější.

Králi Achabovi se zalíbila vinice jeho souseda Náбота Jizreelského. Byla pěkně na dohled z jeho letního sídla. Poznámka na okraj: královské město bylo Samaří, Jizreel byl jinde, tam Achab jezdil tak jako na chalupu. Dodnes je tam intenzivně obdělávaná zemědělská oblast. A tak chtěl mít v dohledu od chalupy zeleninovou zahradu. Přichází za Nábotem vlastně s docela férovou nabídkou: Nábotě, já s tebou tu vinici vyměním za jinou, klidně za lepší. Nebo ti za ní dobře zaplatím. To zní přece fér, ne?

Nábotova odpověď zní (doslova, vnímejme, co v ní rezonuje): „Chraň mě Hospodin, abych ti dal dědictví po svých otcích.“ To není obyčejné: „Promiň, králi, ne, já mám tu svou vinici rád.“ To je spíš: „Králi, pochop, nemohu, ten kus půdy je pro mě svatý.“

Pak se spustí ten proces, který skončí justiční vraždou a násilným převzetím.

Už jsem se za ta poslední léta smířil s tím, že nasednout do tanku a vyjet dobývat cizí území, tahle metoda bude patřit i do jednadvacátého století. (I když navrch začínají mít spíš drony.) Co mi ale způsobuje podobné, ne-li větší mrazení, je to, co jsme mohli slyšet v posledním čase z jiné strany: „Já od tebe tu zemi koupím.“ Přizvedl se mi žaludek, když jsem slyšel kohosi říct: „Gaza? To je zničené území. Já to koupím. Obyvatele vystěhuju, udělám z toho rekreační oblast.“ Uf.

„Grónsko? Kupuju!“

Pomalu máte pocit, že tady někdo hraje *Dostihy a sázky*. „Portanci! Kupuju!“ Znáte to, ne? Víte, čím zpravidla končí tahle stolní hra? Minimálně jeden člověk obvykle na konci bezmocně brečí. Já hraju s dětmi *Dostihy* docela rád. Mám při tom dva cíle: Naučit je ustát a nebrečet, když prohrajou, ale také naučit je ukončit hru včas, aby ten prohrávající nepřišel úplně o všechno, ale nějaký koně mu zůstali a tak mu zůstala špetka důstojnosti, i když prohraje.

Velký hráč zaoceánský pak pokračoval: Ano, pomůžeme Ukrajině, ovšem za půlku jejich země. Přesněji: za půlku nerostného bohatství, které máte v zemi. Bude to obchod. Já vám pomůžu proti ruským tankům a dronům, vy mi za to dáte tu půlku. To je přece fér, ne? Přece nemůžete chtít, abychom vám pomáhali jen tak? Někteří na to řeknou: „Na takovou nabídku se má kývnout, vždyť přece nic jiného nezbývá. Kdo na to nekývne, je blázen.“

Čeho jeden zatím nedosáhl tanky, druhý zkouší urvat tlakem peněz.

Moje otázka je, jestli jsou v tomhle světě ještě nějaké hodnoty svaté. Vztah k půdě, k domovu? Pro jednoho to svaté je, pro jiného ne. Někoho přestěhovat, to přece není takový problém, to by mohlo situaci vlastně docela prospět.

Doporučuje devět z deseti režimů: Asyřané, Babyloňané, nacisté, komunisté, ale nemysleme, že američtí indiáni opustili prerie jen tak, pak náš pan prezident Beneš, v posledních desetiletích různé režimy třeba kolem Kavkazu, ale také Izrael, samozřejmě provázení ruským prezidentem a nově zřejmě i americkým. Ze

starověku naopak jmenujme Peršany, kteří to nedělali a naopak umožňovali návrat přestěhovaných a obnovu původních domovů. Nutno říct, že pro krále Achaba tu pořád ještě něco svatého bylo. On vlastně to Nábotovo odmítnutí respektuje. Ví, co to znamená, že je někomu dědičná půda svatá. Proto se trápí, že vidí, že svého zřejmě nedosáhne.

Naštěstí má empatickou manželku: „Co se tak trápíš, miláčku?“ „Ále, Nábót mi nechce prodat svou vinici.“ Achab při tom zamlčí, proč mu ji Nábót nechce prodat, jak hluboké jsou ty důvody. Ona by to jeho milá manželka totiž stejně asi nepochopila. Nebyla z Izraele, byla cizinka. Takže ta věc, že by někomu mohlo být něco svaté, v něčem takovém nebyla vychovávána. Ona byla ze své domoviny zvyklá na tezi „Car... promiňte... Král je nejvíc, nesmí se mu nic odmítnout. A také může použít jakékoli metody.“ „Miláčku, nech to na mě, já to zařídím. Půjčím si v kanceláři tvoje razítko, jo?“ Achab s Jezábel jsou vlastně tak krásně zamilovaní záporáci, že je člověk skoro musí mít trochu rád. Tedy když by se ten krvavý příběh reálně tisíckrát neodehrál...

Jezábel napíše Achabovým jménem pár dopisů, vykonstruuje proces, mimochodem, svou roli v tom procesu hraje, že se má vyhlásit půst – půst se tu stane nástrojem společenského tlaku, je vyhlášen, aby všichni byli zapojeni a motivováni najít viníka (kdo se nepostí, bude označen za diverzanta), za viníka je následně označen Nábót. Je obviněn, že není řádně zvoleným... vlastně pardon, nějak to dnes motám... Je obviněn, že zlořečil Bohu a králi, načež je vyveden a ukamenován k smrti. Jezábel pak říká Achabovi: „Miláčku, vinice je tvá, jdi si ji obsadit.“

V průběhu toho celého nešťáku pes. Ani prorok Boží se neukáže včas, aby tomu zlu zabránil. Stejně jako nebylo zabráněno utýrání zástupu politických vězňů různých režimů. Až potom se prorok objeví. Zvěstuje Achabovi odplatu a pád celého jeho královského domu. Spíše hořké zadostiučinění, řekl bych. V koutku duše doufám, že ty dnešní děje můžou dopadnout snad ještě trochu jinak.

V tom biblickém příběhu se stane malý, i když asi neuspokojivý zázrak: Achabovi dojde, že přestřelil. Roztrhne svůj šat, přehodí přes sebe své zíněné roucho, oddá se postu, zřejmě upřímně. Je to takové malé, chatrné znamení naděje: Že snad jednou si ti despotové uvědomí, jaké zlo způsobili.

Já osobně se však zrovna k téhle naději neupínám. Protože Achab si svůj hřích uvědomil díky tomu, že už dříve aspoň trochu ve svém životě tušil, co znamená, že je něco svaté. To, obávám se, že z těch dnešních mocnářů ví nebo respektuje málokdo. Naopak se to svaté - podobně jako Jezabel použila půst jako politický nástroj, tak se náboženské formy a rétorika používají jako nástroj v tom boji, v té snaze urvat co nejvíc země pro sebe. Co na tom, že ji zničíme. Hlavně ať je naše. Protože ve skutečnosti nejde o to, aby tam někdo žil, ale abychom ji vytěžili.

Asi jsem v dnešním kázání příliš ve světě a málo u nás osobně. Ale nějak mě to zasahuje, zarmucuje, a vás možná také. Ale třeba to celé vnímáte ještě nějak úplně jinak než já.

Nakonec mi z toho i vyplývá něco docela pro začátek něco malého konkrétního pro nás, úkol, na kterém bychom se mohli shodnout třeba i přes názorové odlišnosti: Učit naše děti, že něco je „svaté“. Nemusíme při tom vyslovovat to konkrétní slovo „svaté“. Klidně řekněme „nedotknutelné“. Nebo nějak jinak. Že to třeba „není na prodej.“ A co to znamená něco prodat nebo neprodat. Že třeba pomoc není na prodej, pomoc je prostě pomoc. A když je koupená, tak to není pomoc, ale obchod.

Trochu se obávám, ono už to tu nějaký čas je a bude to horší, že je tu tlak, že na prodej je úplně všechno. Že je to jen otázkou ceny. Prodat sám sebe – lze to. Prodat druhé, jejich životy a důstojnost – lze to zjevně snadno. Zbude nám pak ještě něco, co jsme neprodali?

Hospodine, chraň nás, ať neprodáme, co prodat nemáme. Naopak, ať umíme darovat, co je potřeba. Amen.

ROZHOVOR

s brněnským básníkem **Ivanem Petlanem**

V pátek 14. března proběhl v pelhřimovské modlitebně literární večer s brněnským básníkem Ivanem Petlanem. Jeho syn Michael Petlan je presbyterem našeho sboru, měli jsme tedy hlubší příležitost seznámit se s poezií Ivana. Michael v rámci pořadu zahrál na kytaru několik skladeb a atmosféru příjemně dotvořil.

Milý Ivane, co tě přivedlo k psaní poezie?

Asi věk. V 17, v tom úžasném věku, kdy svět je báječný a my s ním a kdy se intenzívně poznáváme a nějak realizujeme, jsem cosi rýmoval a zažíval s tím ve svých kruzích úspěch. Nebylo mi tedy těžké uvěřit, že jsem básníkem. To je myslím dobrý náběh. Navíc jsem měl to štěstí, že mě v tomto směru podporovala a povzbuzovala i moje češtinářka a třídní profesorka. Byla takovým tím pedagogem, jakých je sice poskrovnu, ale na každém gymnasiu se nějaký najde, co některým studentům změni životní dráhu. Tím, že je nadchne a získá pro svůj předmět. Paní profesorka rozuměla poezii a my někteří tehdy zjistili, že něco takového je. Cesta k poezii byla pak tedy ještě dlouhá, ale už jsem na ní jaksi přešlapoval a byl.

Takže jsi pak šel studovat český jazyk?

Matematiku. Ale legrační v této souvislosti je, že mi napsala posudek, jako bych se hlásil na češtinu. Tehdy se na posudky hrálo. Jeho verš je pravidelný, rytmiicky dokonalý, rýmy nápadité a básně vypočítané, prozrazující smysl pro humor... Samá chvála, až se člověk ošíval. Ale samozřejmě mě to potěšilo a tím, jak to bylo rebelsky mimo, tak i bavilo.

Jaké básníky rád čteš, kteří tě oslovovali v mládí?

Básníků, které mám rád, jsou mraky. A i těch, co soustavněji čtu, je dost. Na všechny bych si ani nevzpomněl, a tak bych nerad některé jmenoval, abych neurazil všechny ostatní – vždyť mnozí z nich ještě žijí...

Ale abych z toho úplně utíkal, tu zmiňovanou dobu si docela pamatuju. Začínal jsem psát, tak mě samozřejmě napadlo prolustrovat knihovnu rodičů a podívat se, kde zůstali mí básničtí kolegové. A měl jsem šťastnou ruku nebo mi bylo nebe milostivo. Hned první a taková trefa, Jiří Suchý, přišlo mi, že je snad ještě lepší než já. A druhý takový – Verlaine, ten s lunou a žábami, tam už něco čarovalo. Třetí, a ten už mě dorazil, byl Holan. To jsou ty verše, co nejdou pobrat. A jen cítíš, jak nemístné by bylo ptát se, co tím chtěl básník říci. Ty kmáne, vidláku, nic! Holan nabízí účast na mystériu.

Dokázal bys říci, proč je dobré číst poezii? (co má víc nebo jinak než filozofie nebo teologie :)

Filozofie a teologie jsou sestry. Poezie je z jiné rodiny. Našli bychom, co mají společného. Třeba to, že jsou v lidských měřítkách nekonečné. Ale ptáš se na tu jinakost. Teologie a filozofie jsou vědy, měkké, ale vědy. Něco zkoumají a něco tvrdí, potřebují argumenty. To poezie ne, není do ničeho zapřažená, může se i vznášet nad vědami, svobodná. Poezie nic nehlásá, je to způsob komunikace. Ale tak zvláštní, že to neumíme vypovědět. Specifické je i to, že to nejsou jen informace, co je obsahem jejího sdělení. Do těchto sfér a hájemství věda nemůže. Kdepak věda...

Asi bych nechtěl tvrdit, že se čtení poezie je nějak zvlášť užitečné. Myslím si ale, že je obohacující. Tedy, že může být. Potřebuješ určité receptory, ale ty se dají více či méně pěstovat. Takže když

chceš a je ti dáno, tak o ni zbohatneš. Šachový myslitel, gigant přelomu 19. a 20. století Siegbert Tarrasch kdysi řekl: „K politování je každý homo sapiens, který nepoznal v životě hudbu nebo šachy“. Nechtěl bych opravovat génia, ale...

Vím o tobě (od Michaela), že jsi vášnivý šachista. Jsou básně a šachy u tebe nějak propojené? (struktura hry, řád, představivost apod.)

U mě to jsou různé světy, propojené nejsou, dokonce se o mě přetahují. Nějaké jejich společné rysy bychom našli, estetické působení z abstraktních sfér, možná napišme krása myšlenky, nechávají nás užasnout. Ale svým vlastním způsobem. Jsou to pro mě dvě oddělené planety. Nepotkávají se. Leda když napíšu báseň o šachu.

Řekneš mi nějakou?

Ačkoliv

*Život je šachová partie
Proti tobě tahá
ten Smrták z Bergmana*

*A přestože je to
simultánka bez hodin*

prohraješ na čas

Jakou složku tvoří v tvé poezii existenciální zážitky? (nemocnice apod. – myslím tím, nakolik má být poezie hravá kontra závažná)

Malou, anebo poměrně malou. Nic ale proti existenciálnímu, spíš je to tím, že to neumím. Jsou věci, které jsou příliš intimní, než abych se jich chtěl nějak dotýkat, natož zmocňovat. A to báseň dělává. Ono i v těch nemocničních zápisech se těmi těžkými či tíživými pasážemi šetří. Říkal jsem si, že tam dám všechno to ostatní a že to nevyslovené tam z těch nemocničních stěn samo navzlíná.

Za rozhovor děkuje *Petr Turecký*.

Bůh v Česku

U kadeřníka se vám dostane do ruky i to, co byste si v trafice sami nekoupili. Nahlédla jsem nedávno do ekonomického měsíčníku Forbes z července 2024 (aktuálnost holt u holiče pokulhává).

Ale stejně to bylo poučné. Třeba tím, jakými tématy dnešní společnost žije. Jsou úplně jiná, než jaká se probírají na kazatelně a na biblické. Víte třeba, co je youtuber? A že vydělává miliony ročně? Tihle lidé nahrávají videa na kanál „youtube“ a radí v nich druhým třeba jak investovat peníze, jak se starat, aby netloustli nebo co je zrovna v módě...

Mezi rozhovory s těmito atraktivními mladými lidmi a popovými hvězdami na mě vykoukl titulek: „Bůh v Česku“. Podle úvodní věty mě napadlo, že jde o satiru. Ta věta totiž zněla: „Mám pro vás fantastickou zprávu: Bůh je v Česku.“ Ale nebyla to satira. Autor Petr Šimůnek v článku rozebíral, kolik významných českých podnikatelů se v poslední době veřejně přiznává k víře v Boha. A jak je to vede k jinému úhlu pohledu a k vděčnosti.

Nevím, jestli s tím souvisí i to, že zmínění podnikatelé své velké firmy mezitím prodali. Ale ta jména jsou rozhodně zajímavá: manželé Kijonkovi - bývalí majitelé Zásilkovny, bratři Walachovi - tvůrci třineckého zázraku jménem Wallmark i bývalý šéf Mallu Jan Hanuš. Ale začal s tím vlastně už před mnoha lety adventista Radim Passer.

„A proč je to tak fantastická zpráva?“, končí autor článku otázkou. A odpovídá citátem z hlavního rozhovoru s Jakubem Strachem, kterého mládež zná jako „dý džeje“ (DJ) s pseudonymem „NoListen“. Ten řekl: „God is a DJ!“

(DJ je vlastně původně disžokej, resp. Disc jockey, který přehrává populární hudbu z gramofonových desek. Dnes už mnozí z nich sami hudbu skládají, při vystoupeních kombinují umělecké a technické dovednosti. Musí rozumět hudebním žánrům a aktuálním hudebním trendům a orientovat se v hudebních preferencích posluchačů. A pak z toho všeho udělat vlastní mix , sladit rytmy skladeb, postupně přecházet z jedné do druhé příp. Přehrávat desky tam a zpět. A umět „nacítit“ publikum, aby pro něj vytvořili ten nejlepší hudební zážitek.)

Pokud si atraktivní vzor dnešní mládeže myslí, že Bůh je DJ, je to fakt fantastická zpráva. A zřejmě to není výsledek pouliční misie. Musím přiznat, že mně se ta představa docela líbí. Bůh jako šikovný DJ. Nejde mu samozřejmě jen o náš zážitek, ale všechny naše představy o Bohu kulhají. On si nás ale v Kristu „nacítí“ dokonale a jeho působení ve světě i v našem životě je velká kombinace technické a umělecké dovednosti.

A tak klidně na závěr cituji přání pana Šimůnka: „Mějte se dobře a něco pro to dělejte. Bůh s vámi.“

P.S. U holiče si taky něco pěkného přečtěte!

Ester Čašková

Literární okénko Ivy Brothánkové

Jan Zahradníček

„....přes tmu neproniknutelnou,

všechno je zjevno...”

Připomínáme si 120. výročí narození Jana Zahradníčka (17. 1. 1905 – 7. 10. 1960)

Před sto dvaceti lety 17. ledna 1905 se nedaleko Třebíče v obci Mastník narodil Jan Zahradníček, český básník, překladatel, kritik a publicista katolické orientace. Nejtalentovanější a nejuznávanější představitel katolického směru literatury třicátých a čtyřicátých let. Byl dvanáctý z 19 dětí. Rodina byla poměrně chudá a Jan měl navíc velkou smůlu, neboť ve druhém roce svého života spadl z půdy a pohmoždil si páteř a hrudník. Toto zranění ve spojitosti s nedostatečnou lékařskou péčí a podvýživou vyústilo v těžkou kyfoskoliózu páteře a tzv. plicní srdce.

Malý Zahradníček se tak stal již ve dvou letech invalidou s vyhlídkou na budoucí progresi zdravotních problémů. V

domácnosti a hospodářství mu byly vyhrazeny lehčí práce a neschopnost a nedostatek ohledně větších fyzických aktivit si vynahrazoval ve sféře intelektuální.

Po studiích na klasickém gymnáziu v Třebíči vstoupil na Filozofickou fakultu UK a začal studovat slavistiku a germanistiku, kde mezi jeho učiteli byl např. F. X. Šalda. Za čas změnil obor a absolvoval na katedře knihovnictví.

Prostředky pro začátek studií si obstaral prodejem svého herbáře mladšímu spolužákovi (získal za něj 2500 korun). Přejít do Prahy byl pro něj velmi frustrující: zatímco v Třebíči byl uznáván jak profesory (jako primus třídy dalece převyšující nároky kladené na gymnaziální studenty), tak mezi žáky (mimo jiné pro ochotu doučovat a napovídat), v Praze se poprvé setkal s útoky a posměšky, které měly základ v jeho tělesném postižení. Reagoval na to zpočátku jednak agresivní rétorikou vyznačující se k naprosté dokonalosti vypilovanými protivýpady a jedovatostmi, jednak příklonem k alkoholu, což bylo v jeho případě obzvlášť nešťastné (nadměrné pití alkoholu u něj vyvolávalo srdeční arytmií, a přímo tak ohrožovalo jeho život).

Toto pokleslé období svého života však poměrně brzy překonal poté, co se seznámil se svými budoucími životními přáteli, kolegy a souputníky. Jednalo se zejména o skupinu katolíků okolo revue Tvar a Literárních novin. Soustředil se na literární tvorbu, překládal, pracoval jako lektor v nakladatelstvích. Za svého pobytu v Praze získal mnoho přátel mezi umělci a spisovateli, k nimž patřili např. František Halas nebo Jan Čep. V roce 1945 se přestěhoval do Brna a pracoval jako redaktor v nakladatelství.

Dne 15. října 1945 se Jan Zahradníček v uhřetovském kostele oženil s učitelkou Marií Bradáčovou (1919–2012). Manželé se pak odstěhovali do Brna, kde se jim narodily tři děti: Jan Jakub (1948–2019), Zdislava (* 1950) a Klára (* 1951). V roce 1956 obě dcerky zemřely na následky otravy muchomůrkou zelenou, syn a manželka byli zachráněni. Později se manželům narodila ještě dcera Marie Štěpánka (* 1957).

Když byl zrušen časopis Akord, do kterého Zahradníček přispíval, odešel do invalidního důchodu. Dne 14. června 1951 byl v brněnském bytě zatčen spolu se skupinou katolických intelektuálů. Po vykonstruovaném procesu s římskokatolickými literáty byl Jan Zahradníček odsouzen na třináct let do vězení. Zásluhou Jaroslava Seiferta mu byl trest snížen na devět let s příslibem předčasného propuštění.

Dne 9. května 1960 byl na základě všeobecné amnestie propuštěn, krátce po propuštění zemřel na následky věznění, pohřben byl v Uhřínově.

Rehabilitován byl v roce 1968. V témže roce spáchal soudce Vladimír Podčepický, který podepsal mnoho podobných rozsudků nevinných lidí, sebevraždu.

V roce 1998 mu udělilo Zastupitelstvo města Brna in memoriam Čestné občanství města Brna.

Ocenění

1939 - Státní cena za literaturu za knihu Pozdravení slunci

Literární činnost

Své první básně psal Zahradníček již na gymnáziu, kde byly uveřejněny ve Studentském časopise. Zhruba od roku 1927 publikoval své verše v časopisu Tvar, později i v Listech pro umění a kritiku. Seznamoval se tak s řadou osobností sdružených kolem těchto časopisů jako například s Františkem Halasem, Jaroslavem Seifertem, Vladimírem Holanem, Josefem Horou a dalšími.

V roce 1930 vychází jeho debut, sbírka básní s názvem **Pokušení smrti** a o rok později sbírka **Návrat**. Tyto první sbírky jsou ovlivněny expresionismem, je pro ně charakteristický smutek a fascinace smrtí jakožto symbolem zmaru. Odráží se v nich také Zahradníčkova pevná křesťanská víra, která zásadním způsobem ovlivňuje celou jeho tvorbu.

Jan Zahradníček, inspirován tvorbou Otokara Březiny či Jakuba Demla, pomalu začal zaujímat své místo mezi básníky. V této době vydává sbírky **Jeřáby** (1933), **Žíznivé léto** (1935) a **Pozdravení**

slunci (1937), ve kterých je patrná určitá básníková vnitřní proměna.

Pro jeho poezii je typická otevřenost, přímost, katolický a protikomunistický charakter, kvůli němuž měl s levicovými autory konflikty již před druhou světovou válkou.

Řekl o Janu Zahradníčkovi - František Xaver Šalda

1. *Není pochyb, že Zahradníčkem vstoupil do české poezie Někdo.*
2. *Zahradníček je veliký kouzelník verše, harmonizátor a modulátor po Březinovi největší.*
3. *Zahradníček dokáže proměnit) osobní hoře v tragicky radostnou extázi, spřízňující se se vším bolestně vášnivým děním vesmírným.*

Ze sbírky *Jeřáby* vybírám báseň *V dubnu*

*Mezi minulostí zlatou a purpurovou
a okrouhlým prázdňem
budoucna, jež nemá dosud barev,
já zastavím se v tichu tolik srázném,
abych slyšel, jak z lepkavé noci té
list za listem se rozevřítí chystá
a ptáci jsou nedočkaví zazpívat
v žasnoucí rána tak málo jistá.
Abych slyšel zvuk ulity příští
i vzlyků, i vzlyků, jež mrtví u kořenů
znovu by chtěli ve světle jara říci,
a přece dále zůstat utajenu.
Mezi minulostí zlatou a purpurovou
a okrouhlým prázdňem
budoucna, jež nemá dosud barev,
ó zastavte se v tichu tolik srázném!*

RECEPT Ivy Brothánkové

Čočková polévka s tofu

2ks tofu

15 dkg čočky

1 dcl sojového mléka

3 brambory

2 bobkové listy a 1 mrkev

Postup: Čočku promyjeme a dáme do hrnce s vodou (cca 2 litry). Přidáme bobkový list, nastrouhanou mrkev, na kostičky pokrájené brambory a vaříme do měkka. Solíme, až když se voda vaří. Když je čočka uvařená rozmixujeme tofu s mlékem, aby vznikla směs podobná smetaně. Hrncem odstavíme a za stálého míchání přidáváme rozmixovanou směs.

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

MORAVEČ:

Velikonoční program 2024

17. dubna od 19:00 (zelený čtvrtek) čtení pašijí na Sv. Anně v Pelhřimově

18. dubna od 18:00 velkopáteční bohoslužby s VP

20. dubna od 9:30 velikonoční bohoslužby s VP

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.

internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

Velikonoční program 2024

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

PELHŘIMOV Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

STRMĚCHY bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11ti hod., v zimním období na faře.

Velikonoční program 2024

- Velký Pátek (s VP): Pelhřimov 9:00 Petr Turecký
Strměchy 17:00 Petr Turecký
- Velikonoční Neděle (s VP): Pelhřimov 9:00 Petr Turecký
Strměchy 11:00 Pavla Jandečková
Humpolec 11:00 Petr Turecký
- Velikonoční Pondělí: Pelhřimov 9:00 Petr Turecký

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://evangelicipelhřimov.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 9hod.

Velikonoční program 2024

Srdečně zveme na velikonoční bohoslužby, při kterých budeme přijímat naději zvěsti evangelia, tedy dobré zprávy o tom, že i za

nás zemřel Ježíš z Nazareta jako Spasitel a i pro nás byl vzkříšen, abychom i my byli vzkříšeni.

18.4. (Velký pátek) v 9.00 – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně vede Pavla Jandečková

20.4. (Velikonoční neděle) v 9.00 – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně vede Pavla Jandečková

farářka Pavla Jandečková

e-mail: pavlajand@centrum.cz

tel.: 604 185 520

Začátky bohoslužeb: 9.00 h.

HUMPOLEC

Bohoslužby: neděli v 8,30 hod., **pokud bude kázat Petr Turecký (každou lichou neděli v měsíci), začátek bohoslužeb: 11hodin**

Velikonoční program 2024

Boží hod velikonoční s vysluhováním SVP 20. dubna 2025 Petr Turecký, 11 hodin.

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 733 128 490,

alternativní adresa:

Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:**

farsborstrmechy@cmail.cz

Číslo účtu: 2303104981/2010

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**

www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:**

moravec@evangnet.cz

číslo účtu - 2001768838 / 2010

přenosy bohoslužeb:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

nově i na facebooku:

<https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 185 520, **web:**

www.opatov.evangnet.cz (rss)

email: opatov@evangnet.cz

číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:**

humpolec@evangnet.cz

Číslo účtu - 0620236399/ 0800